

Nabijheid op afstand

Gepubliceerd op: 15 juni 2020

Geschreven door: Joshua, groepsleider bij de Van der Hoeven Kliniek

Iets weten is anders dan het voelen of doen. Dat concludeerde ik toen ik net kwam werken als groepsleider in de Van der Hoeven Kliniek. Eerst werkte ik met patiënten met een psychotische stoornis en later met persoonlijkheidsproblematiek. Ik had

de theorie in mijn hoofd maar hoe doe je dat nu in het echt? Een van de mensen die mij erbij hielp was een psychotherapeute die vertelde hoe je nabijheid aan patiënten kunt bieden zonder dat je fysiek contact maakt. Zij gaf een voorbeeld van haar jonge zoon die onder narcose gebracht moest worden en bang was. Zij mocht er niet bij zijn om zijn hand vast te houden maar moest achter glas toekijken. Ze probeerde hem gerust te stellen met haar ogen.

Waarom vertel ik hierover? Ik werk op de afdeling in een soort blokkenhuis; met twee woonkamers, twee keukens en twee slaapverdiepingen waar elk tien patiënten kunnen verblijven. In normale tijden ruimte voor iedereen, hoewel het soms wat krap is. Het heeft dan een bepaalde charme. In tijden van corona waarin iedereen afstand van elkaar moet houden, is dat moeilijk. Inmiddels heb ik samen met mijn collega's en patiënten de keuken zo verbouwd dat iedereen aan tafel kan aanschuiven met 1,5 meter tussen iedereen. Dat zijn de creatieve oplossingen. Maar als iemand bijvoorbeeld koortsklachten heeft dan moet diegene met strikte afspraken uitzieken op diens kamer.

Mijn leidinggevende moest onlangs iemand die ziek op zijn kamer zat slecht nieuws vertellen. Met alle emoties die daarbij horen. Ze zei: 'Wat doe je nu als je niet normaal naast iemand kunt zitten?' Die vraag bracht mij terug naar het voorbeeld over de moeder en haar zoon. Omdat ik me toen realiseerde hoe ik mijn kennis kan gieten in de toon van mijn stem, in de blik van mijn ogen en hoezeer ik in deze crisis de patiënten op afstand nabijheid kan bieden.

Misschien denk je dat dit soort situaties en de daarbij horende stress tot problemen kan leiden in tijden van corona; tijdens de intelligente lockdown mochten patiënten geen bezoek ontvangen en mocht niemand de deur uit. Maar op de afdelingen is het best goed gegaan. Een van de redenen hiervan is in lijn met wat hierboven staat. Je kunt je kennis op orde hebben en perfecte gesprekstechniek toepassen maar zonder jezelf als mens met gevoelens en een hart als instrument in te zetten, krijgt niemand zijn afdeling mee. Zo gaat het nu!

